

“El repte més gran és fer visible el producte entre la gran oferta d'internet”

Us va formar al Taller de Músics de Barcelona i també a París, amb el llegendari François Rabbath, abans de venir a Nova York. Tan difícil era triomfar a Barcelona?

—Vaig venir fa nou anys per ampliar els estudis. Creia que no acabava d'estar prou format i sempre vaig tenir l'esma de voler més. Vaig estudiar dos anys a l'Aaron Copland School of Music, del Queens College. La meua idea era tornar cap a Catalunya després, on les coses no m'anaven gens malament. Però vaig conèixer la que ara és la meua dona, que és de Califòrnia, i els plans van canviar. També haig de dir que els darrers temps a Barcelona em sentia una mica fora de lloc, crec que treballava massa per a poder desenvolupar-me i crear. Potser hi havia massa coses que em distreien, no ho sé.

—Heu vist moltes diferències entre totes dues ciutats, musicalment?

—Home, són ambients molt diferents i les formes de treballar també ho són. Assolir una qualitat de vida decent als Estats Units és més difícil, però en el pla artístic és impressionant viure a Nova York. En certa manera, no és millor l'un lloc que l'altre, depèn de les oportunitats que tinguis i de com vulguis viure.

—Com veieu el nivell del jazz a Nova York, vós que també us dediqueu a l'ensenyament?

—He començat enguany, a la New School University, a Manhattan. És una escola que té una reputació molt liberal en els camps de les arts i les ciències, on després de la Segona Guerra Mundial hi van anar a parar molts intel·lectuals refugiats. La facultat de jazz és excepcional, per la qualitat del professorat que hi ha. Per exemple, pots tenir de professors llegendes del jazz, com ara Reggie Workman, que va ser contrabaixista de gent com John Coltrane, Miles Davis o Wayne Shorter... Comparant-ho amb Catalunya, el

Alexis Cuadrado (Barcelona, 1971) és un contrabaixista de jazz que triomfa a Nova York, on viu des de fa nou anys. És el fundador del Brooklyn Jazz Underground, un col·lectiu amb músics d'arreu del món, que ha estat molt ben rebut per la premsa i amb el qual acaba de publicar el darrer disc, el tercer de la seva carrera.

nivell de l'ensenyament que es dona a les escoles de Barcelona és molt bo i acadèmicament és el mateix, però no hi ha aquest contacte directe amb la gent que ha fet història dins el gènere.

—Les coses us han anat força bé a Nova York. Ha estat sempre així, aquests nou anys?

—Hi ha hagut moments molt complicats. Recordo que després de l'11S es va aturar el país durant un any, i més en l'aspecte cultural. Almenys, jo ho vaig notar moltíssim, vaig tenir molt pocs concerts. Em demanava què hi feia aquí i en algun moment em vaig rumiar si tornar a Barcelona. Però a final del 2002 i durant el 2003 les coses van començar a millorar a poc a poc. Quan vaig venir, ja hi coneixia gent i hi tenia alguns contactes. Amb feines millors o pitjors, aquí sempre he tingut la sort de sobreviure treballant de músic.

—Nova York continua essent una fita obligatòria per a un músic de jazz, per a evolucionar musicalment?

—El pelegrinatge a Nova York s'ha de fer almenys un cop a la vida. Jo ja hi havia estat com a turista l'any 1996. Recordo que la primera vegada que vaig anar al Village Vanguard vaig al·lucinar. Havia sentit desenes de discos enregistrats allà. A Nova York contínuament hi ha gent nova que ve a passar-hi una temporada, a aprendre, i això dona a aquesta ciutat un plus permanent d'energia. A més, hi ha molts músics. Amb el temps que fa que hi sóc, sovint conec gent molt bona, que hi viu i jo no coneixia; o potser n'havia sentit parlar, però encara no ens havíem trobat mai. És la capital mundial del jazz, indiscutiblement. I, personalment, Nova York m'ha permès evolucionar moltíssim. Tant en jazz com en clàssica, aquí hi aprens molt. La ciutat té una oferta cultural brutal.

—Fa poc que acaba de sortir el vostre tercer disc, *Puzzles*; com el definiríeu?

—No és un disc conceptual ni res d'això. Estilísticament, diria que és jazz modern, amb influències de música pop i d'avantguarda. I, entre aquestes influències, espero que la gent hi pugui apreciar el meu segell personal. Podríem dir que és un resum del que he anat treballant els tres darrers anys. No sóc un compositor gaire prolífic i quan vaig tenir prou composicions originals, el vam enregistrar. Els músics amb qui he enregirat són diferents dels dels altres discos. És la gent amb qui he tocat habitualment els dos darrers anys i han entès perfectament el so que pretenia. Són músics que, com a solistes, són molt bons i penso que ha quedat molt bé.

—**El segell també és diferent, no?**

—Sí, l'he editat amb BJU Records. És un segell que ha sortit de Brooklyn Jazz Underground, un col·lectiu que fa uns dos anys vam crear entre deu músics de tot arreu que estem establerts aquí, a Nova York. Som gent que toquem habitualment plegats i que, per entendre'ns, hem creat una mena de cooperativa de la qual ha sortit aquest segell. És completament independent;

tant la gestió com la inversió la fem totalment nosaltres, però, és clar, els beneficis també són al cent per cent per a nosaltres. De moment, he hagut de fer una inversió forta, perquè tot i que vam enregistrar el disc a casa mateix, si vols un so com cal, doncs has de contractar un tècnic de so superprofessional, s'ha de llogar el material, i tot això són diners. És clar, jo ara tinc 7.000 dòlars en un forat, diguéssim, i a poc a poc els haig d'anar recuperant. Ara també anem lligant tota la qüestió de la distribució.

—**Una qüestió que ha canviat moltíssim en pocs anys...**

—Totalment, la venda de discos ha caigut en picat. La cadena Tower Records ha tancat totes les botigues; diuen que Virgin Records també és a punt de plegar. Per a mi és sorprenent veure com la gran majoria dels alumnes que tinc ja no compren cap CD i ho descarreguen tot d'internet. No és que ara es consumeixi menys música que abans; el que ha canviat és la manera com es consumeix. Però crec que hem d'acceptar-ho i adaptar-nos a la nova

realitat. Ara l'important —bàsic, diria— és estar al CD Baby, a l'Amazon, a l'iTunes. I el repte és aconseguir de fer visible el teu producte entre el maremagnum d'oferta que hi ha a internet. Essent com som tres persones i que la nostra feina és una altra, doncs mira, n'anem aprenent a còpia d'errades: és allò d'assaig, error i tornar-hi. Per això també hem contractat un publicista, per fer la promoció, i esperem que en poc temps ens publiquin referències en revistes especialitzades i diaris.

—**Toqueu molt sovint a Nova York i també a més indrets dels Estats Units. A Catalunya hi aneu anant?**

—Sí que hi vaig, sovint, unes tres vegades l'any de mitjana. Els mesos de maig i juliol vam fer una ronda per Menorca i Catalunya amb el meu grup, el Puzzles Quartet, i també vaig fer un curset al País Basc. Aquesta tardor tenia prevista una altra ronda, però l'he anul·lada perquè en aquelles dates la meva dona i jo esperem bessons.

*Jordi Carreras
Nova York*